

عنوان مقاله:

تحلیل روابط اجتماعی در آثار سعدی و تطبیق آن با کتاب نهج البلاغه

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی مدیریت، روان شناسی و علوم رفتاری (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محمدرضا هداوند میرزایی - دانشجوی کارشناسی آموزش زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه فرهنگیان مفتاح شهرری، تهران

سکینه معصومی - کارشناسی الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه ورامین، تهران

زهرا معصومی - کارشناسی الهیات و معارف اسلامی، دانشگاه ورامین، تهران

محمد جواد هداوند میرزایی - دانشجوی کاردانی تصویر سازی رایانه، دانشگاه آزاد سماء واحد پاکدشت، تهران

خلاصه مقاله:

خواجه شمس الدین محمد شیرازی، یکی از بزرگترین غزل سریان ایران در سده هشتم هجری، در شیراز متولد شد. غزل های این شاعر پرآوازه که آیین تمام نمای اندیشه های عرفانی اوست، در واقع نمایانگر مراحل سیر و سلوک او می باشد که در قالب نظم فراهم آمده است. وی در جوانی به آموختن قرآن و ادبیات عرب و علوم اسلامی پرداخت و گفته می شود در تفسیر و حکمت و ادب، متبحر بود. او سعدی قرآن بود و لذا به همین لقب تخلص می نمود. در این مقاله با استفاده از منابع موجود کتابخانه ای و میدانی و بهره گیری از مطالعات، و سندکاوی و پرسشنامه به گردآوری داده های مورد نیاز پرداخته شده و با بکارگیری نرم افزار، داده های گردآوری شده تجزیه و تحلیل شده است.

کلمات کلیدی:

اجتماعی؛ قرآن؛ غزلیات؛ سعدی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1701478>

